

Některé neobvyklé mystické jevy v životě sv. Pia z Pietrelciny

Svatý apoštol Pavel v *Prvním listě Korintským* píše: „Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všecko ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorocství, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.“

Dary které sv. Pavel vyjmenovává, doprovázely život rodící se církve a během dalších staletí byly znovu obnovovány skrze Ducha působícího ve svých věrných služebnících.

K těmto uvedeným přidávají teologové mnoho darů *gratiae gratis datae* (milostí zadarmo daných), které se dělí do tří kategorií:

- fenomény z řádu poznání;
- fenomény z řádu citového;
- fenomény z řádu tělesného.

Do první kategorie patří vize, slova, zjevení, rozeznávání duchů, hierognoze, čili poznání svatých věcí.

Do druhé kategorie patří žár lásky (*incendium amoris*), který může mít různé stupně: prosté vnitřní teplo, intenzivní žár, tělesné popálení.

A nakonec do třetí kategorie patří transverbace, stigmatizace, slzy a krvavý pot, obnovení nebo záměna srdcí, hladovění či prodloužený půst, ztráta spánku, bystrost, bilokace, levitace, pronikavost, záře, nadpřirozená vůně. Přesná analýza přítomnosti těchto fenoménů v životě otce Pia by vyžadovala mnoho času a zavedla by nás příliš daleko, proto se omezím na rozbor pouze některých. Fenomény o kterých chci hovořit, jsou následující: dar uzdravování, rozličných jazyků, vize, pronikání srdcí, *incendium amoris*, transverbace, stigmatizace, bilokace a vůně.

I . Dar uzdravování

Tento dar zahrnuje všechny zázračné skutečnosti, jejichž předmětem je tělesné uzdravení. Je to schopnost uzdravovat z nemoci způsobem, který překračuje možnosti přírody.

Je všeobecné známo, že otec Pio tento dar měl. Početná svědectví o nichž můžeme téměř každý den slyšet a číst, vzdávají Bohu chválu za dar uzdravení, jež byl dán na přímluvu otce Pia, který si tak získal označení „divotvůrce“.

První část prvního svazku *Positio* obsahuje pátou kapitolu s názvem *Milosti a zázraky připisované přímluvě Božího služebníka*. Je zde ukázáno jaké slávě se pro zázraky těšil ctihodný otec Pio za života i po smrti.

Již v roce 1919 (květen - září) se nalézal v provinční kurii kapucínů ve Foggii obšírný svazek s velmi zajímavými dokumenty, jež se týkaly početných případů uzdravení připisovaných působení jeho modlitby; o neobvyklá fakta spojená s ctihodným Otcem se zajímaly také některé neapolské a římské noviny.

Roku 1930 vydal Alberto Del Fante množství svědectví o milostech a zázracích, jejichž počet se v každém dalším vydání této knihy zvyšoval. Pověst „divotvůrce“ otce Pia provázela během celého života a trvá i po jeho smrti.

Během diecézního procesu hovořilo mnoho svědků o zázračných uzdraveních, jež Pán daroval na přímluvu ctihodného otce. Zpráva je potvrzena bohatou dokumentací, kterou shromáždila historická komise.

Po smrti otce Pia přicházely a stále přicházejí římskému postulátorovi i vicepostulátorovi v San Giovanni Rotondo početná svědectví, která potvrzují slávu, již se těšil. Časopis Postulace beatifikačního a kanonizačního procesu ctihodného otce Pia, *Voce di Padre Pio*, každý měsíc zveřejňuje různá svědectví vděčnosti, z nichž mnohá se týkají zázračného uzdravení z různých nemocí.

Abych se přidržel dokumentace z procesu, informuji o tom, co následuje. Svědectví předložená církevnímu tribunálu hovoří o dvaceti čtyřech zázračných uzdraveních, zatímco svědectví historická jich napočítala šedesát sedm. Nepochybně je to jen malá část všech případů, které by bylo možné uvést, ale jak jsem již řekl, omezím se jen na citaci procesní dokumentace. Také zázrak předložený Postulací beatifikace ctihodného otce Pia se týká zázračného uzdravení: zázračně uzdravena byla Consiglia De Martino ze Salerna, a to z přetržení prsního lymfatického kanálu.

Do mé kanceláře v San Giovanni Rotondo přicházejí ze všech stran světa svědectví o milostech. Předkládám zde jedno z nich, z Polska, které mi bylo zasláno o. Gracjanem Majkou, tehdejším provinciálem krakovské provincie kapucínů.

„Paní Aniela Zielinska, 59 let, nikdy neměla zdravotní problémy až do 20. března 1974, kdy se jí odpoledne při návratu s kostela udělalo zle. Následujícího dne u ní lékař konstatoval velmi vážný zdravotní stav a rychle ji poslal do nemocnice, kde dostala k dýchání kyslík. Diagnóza: zápal plic a pohrudnice. 25. března se stav natolik zhoršil, že se mohla jen posadit na lůžku, a to s obtížemi. Lékař Stefan Bujak, který byl dotazován knězem odpověděl, že o možnosti uzdravení pochybuje. Tehdy paní Aniela, cítíc se blízko smrti, poprosila Božího služebníka otce Pia z Pietrelciny o uzdravení. Od prvního dne, kdy ho poznala (doma měla na stěně pověšenou podobiznu otce Pia) k němu měla velikou zbožnou úctu. Obracela se na Otce Pia s úpěnlivou prosbou: »Svatý italský knězi, uzdrav mě! Dovol mi odejít z této nemocnice a dovol mi ještě žít« (užívala i jiná vyjádření tohoto druhu). Po té, co dokončila modlitbu, ucítila chuť posadit se na lůžku, a také to rychle a s lehkostí udělala, jistě a bez jakékoliv bolesti, k údivu ostatních nemocných, kteří byli přítomní. Byla uzdravena. Velmi udiveni tím byli také lékaři. 28. března se Aniela mohla vrátit domů, plně uzdravená a naprosto schopná práce. Svě uzdravení, které považuje za zázračné, připisuje síle přímluvy otce Pia. Svou nemoc i uzdravení popsala v rodném jazyce (polsky), uvedla svědky a přiložila svědectví lékaře, který okamžité uzdravení potvrzuje. Tato zázračná skutečnost svědčí o tom, v jaké zbožné úctě lidé v Polsku otce Pia chovají. Tato úcta každého dne roste a přináší dobré plody nejen na poli duchovním, ale i časném.“

II . Rozmanitost jazyků

Uvažujeme-li o daru **rozmanitosti jazyků**, je dobré připomenout, že je také znám jako **glossolalie**, projevující se různými formami. Jde v něm především o vlité poznání cizojazyčných obrátů, bez jakéhokoliv předchozího studia či cvičení. Zázrak se děje v tom, kdo mluví, nebo v těch kteří naslouchají dosud neznámému jazyku.

Glossolalie dosáhla svého nejhlásitějšího projevu v den Soslání Ducha svatého, kdy apoštolově začali v různých jazycích chválit velká Boží díla.

Z dokumentace, kterou máme k dispozici, vyplývá, že Duch svatý obdaroval ctihodného otce Pia i tímto darem. Ve své korespondenci potvrzuje znalost francouzštiny a řečtiny, dvou jazyků, kterým se nikdy neučil.

1. února 1912 o. Agostino jako duchovní vůdce otce Pia potvrzuje, že jeho žák ovládá francouzštinu; velice potěšen mu píše: „Gaudeo quoque quod linguam gallicam etiam cognoscere

coepisti. Optime!“ . O dva dny později se ptá: „Kdo tě naučil francouzsky?“ Otázku zopakoval 20. dubna téhož roku.

Na otázku si odpovídá sám o. Agostino, když ve svém Deníku píše: "Otec Pio neumí ani řecky ani francouzsky. Vše mu vyjevil anděl strážný a otec Pio mi odpovídal.“ K tomuto svědectví se připojuje ještě jiné, pocházející od pátera Silvia Pannulla, probošta z Pietrelciny, který v postscriptum dopisu o. Agostina psaného řecky dodává: „Pietrelcina, 25. srpna 1919. Pod svatou přísahou dosvědčuji, já níže podepsaný, že otec Pio po obdržení tohoto dopisu mi jeho obsah přeložil. Na mou otázku, jak ho mohl přeložit a přeložit, když nezná ani řeckou abecedu, mi odpověděl: Víte, anděl strážný mi všechno vyjevil.“

Otec Pio, když vychvaluje svého anděla strážného, obvykle říkával: „Je-li poslání našeho anděla velké, pak poslání mého je zcela jistě větší od té doby, kdy mi musí být učitelem jiných jazyků.“

Dar rozličných jazyků se u otce Pia neomezil pouze na francouzštinu a řečtinu, ale zahrnoval také angličtinu a němčinu. Toto jsou některá z velmi výmluvných svědectví, jež u ctihodného otce potvrzují dar **xenoglosie**.

Pro angličtinu. 14. března 1988 napsal Joseph V. Peluso z New Brightonu (PA) v USA v angličtině následující dopis: „V období dvou let světové války (1944-1945) jsem pobýval u své posádky vzdálené 8 kilometrů od Foggia. Během deseti měsíců jsem otce Pia navštívil osmatřicetkrát. Při mých návštěvách on hovořil italsky a já, s mou výlučnou znalostí angličtiny jsem rozuměl všemu co říkal.“

Otec Pio tedy hovořil italsky, zatímco jeho host, který znal pouze svůj rodný jazyk, mu rozuměl. Otec Pio však také anglicky mluvil; během diecézního procesu svědek č. 6 vypověděl: „Asi tři měsíce před smrtí mi otec Pio dokonalou angličtinou řekl pár slov.“

Pro němčinu. Kaplan Luigi Lo Viscovo, který dříve než přišel do diecéze, byl kapucínem v San Giovanni Rotondo, zanechal následující potvrzení: „O. Ruggero da S. Elia, který měl u otce Pia na starosti rezervaci zpovědí pro muže, potkal jednoho dne pěti Rakušanů, kteří neuměli ani slovo italsky, a kteří navzdory námitkám o. Ruggera naléhali, aby se u otce Pia mohli vyzpovídat; ten protože se jich chtěl zbavit, poslal je za otcem Piem s přesvědčením, že jim nebude vyhověno. Přesto se ale první z nich u otce Pia chvíli zpovídal, a když vyšel, usmíval se a dával svým krajanům najevo spokojenost. I oni se pak jeden po druhém u otce Pia vyzpovídali a poznali tutéž radost. O pár dní později, jsem byl v zahradě přítomen tomu, když se o. Ruggero tázal otce Pia: »Jak to, že jste vyzpovídal těch pět Rakušanů, kteří neuměli ani slovo italsky?« A otec Pio odpověděl: »Chlapče, když chci rozumět, rozumím« a ukončil rozhovor na toto téma.“

Kajícníci tedy hovořili německým jazykem, který otec Pio neznal a nemohl mu rozumět. Ovšem několikrát také otec Pio německy mluvil. O. Agostino da San Marco in Lamis ve svém Deníku 21. ledna 1945 popisuje: „Dnes mi byl sdělen následující fakt. V roce 1940 nebo 41 přišel za otcem Piem jistý švýcarský kaplan. Před odchodem, když se s Otcem Piem loučili, doporučil onen kaplan otcovi Piovovi jistou nemocnou. Otec Pio mu německy odpověděl: „Ich werde sie an die göttliche Barmherzigkeit empfehlen“ (Svěřím ji Božímu milosrdenství). Kněz byl oním faktem nadmíru udiven, a já jsem o tom vyprávěl osobě, která kaplana hostila (...) otec Pio se nikdy neučil ani francouzštinu ani němčinu.“

III. Vize

V mystice je vize definována jako nadpřirozená percepce předmětu, který je pro člověka normálně neviditelný. Dělí se na tři kategorie: tělesné (neboli smyslové), obrazotvorné a intelektuální.

Vize tělesné (smyslové) jsou ty, ve kterých smysl zraku zaznamená nějakou, za běžných okolností člověkem nepostřehnutelnou, objektivní skutečnost.

Vize obrazotvorné jsou do představivosti plně přepsaným obrazem, který je lidskému duchu ukazován způsobem nadpřirozeným, s živostí a jasností, jež dokonce převyšuje vnější fyzickou skutečnost.

Vize intelektuální jsou nadpřirozeným poznáním, které vychází z prostého náhledu do intelektu, bez žádných dojmů nebo smyslových obrazů.

Pátráme-li po důvěryhodnosti vizí, je nutné říci, že nejvyšší stupeň jistoty mají vize intelektuální, poté obrazotvorné a na posledním místě stojí vize tělesné, které se nejvíce podobají přeludům a klamům.

Dokumentace shromážděná v beatifikačním procesu nám dovoluje konstatovat, že ctihodný otec Pio měl všechny tři kategorie vizí, jenž se v jeho životě objevily poměrně záhy. Píše o tom i o. Agostino ve svém *Deníku*: „Extáze a vize počaly již v pátém roce života, kdy chtěl navždy zasvětit svůj život Pánu, a neustále se vracely. Když byl tázán proč se s nimi tak dlouho skrýval, s prostotou odpověděl, že se s nimi nesvěřil, protože je považoval za věci normální, které se stávají všem duším; opravdu mi jednoho dne prostoduše řekl: »Otče, vidíte Matku Boží?« Na mou zápornou odpověď dodal: »To říkáte z pokory.«“

Proberme nyní vize tělesné a intelektuální. Máme různá svědectví týkající se vizí tělesných (smyslových); toto jsou některá z nich:

- vidění Ježíše, který ho prosil, aby se stal obětí pro usmíření spravedlivého hněvu Otce;
- vidění Matky Boží, která ho doprovází při celebraci mše svaté a pečuje o něj velmi vybraným způsobem;
- vidění anděla strážného, který jej utěšuje, a pomáhá v porozumění jemu neznámých jazyků.

20. července 1913 měl následující vizi, kterou popisujeme jeho vlastními slovy: „Můj duch se v jednu chvíli cítil přenesený vyšší silou do jakési velmi prostorné místnosti, naplněné mihotavým, živým světlem. Na vysokém, drahokamy bohatě zdobeném trůnu jsem spatřil sedící paní nebyvalé krásy, byla to Nejsvětější Panna, na klíně držela Děťátko, které mělo majestátní postoj, tvář zářící a jasnější než samo slunce. Kolem dokola obrovské množství silně zářících andělíčků.“

Během mše svaté sloužené na den Nanebevzetí roku 1929 měl Otec Pio při smrtelných mukách a ostrých fyzických bolestech ještě jiné vidění Matky Boží s Děťátkem. Toto jsou jeho slova: „To byl vrchol. Téměř to dosáhlo vrcholu agónie a kde jsem očekával, že naleznu smrt, našel jsem posilu. Během požívání Těla a Krve Páně náhlé světlo proniklo celé moje nitro a jasněji jsem spatřil nebeskou Matku se Synem děťátkem na rukou a společně mi říkají: »Uklidni se! Jsme s tebou, ty patříš nám, a my jsme tvoji.«“

Citovaný o. Agostino ve svém *Deníku* uvádí, že během pobytu v klášteře ve Venafró (listopad až prosinec roku 1911) měl ctihodný otec mnoho extází, „před kterými nebo po nichž vždy přicházely ďábelské vize přijímající na sebe nejrůznější formy, dokonce otce provinciála, Pia X., anděla strážného, svatého Františka, Nejsvětější Marie.“

Za pozornost stojí vize **symbolická**, kterou měl otec Pio 1. ledna roku 1903, několik dní před zahájením noviciátu u kapucínů v Morcone. Vize může být popsána přibližně takto.

Ctihodný otec byl Ježíšem přiveden na velmi prostorné pole. Na jedné straně bylo množství osob neobvyklé krásy, na straně druhé pak postavy ošklivé. Otec Pio stál uprostřed. Když se k němu v jednu chvíli přiblížila jakási tajemná Osoba, v níž poznal Ježíše, vzala ho za ruku a vybídla, aby šel doprostřed pole, uviděl zároveň přibližujícího se škaredého obra, který ho chtěl zničit. Ctihodný otec se polekal, ale Ježíš mu dodal odvahy a vyzval ho, aby svedl boj. Střetnutí bylo strašné, ale otec Pio nestvůru nakonec porazil, povalil ji, zvítězil a přinutil utéci. Tehdy mu Ježíš pověděl: „To je ten, proti komu budeš muset bojovat!“

Tato symbolická vize otci Piovi ukázala, že celý jeho život bude neustálým bojem proti duchu zla.

Co se týká vizí intelektuálních, je třeba podotknout, že všechny velké mystické fenomény (jako transverbače a stigmatizace) se přihodily v kontextu nějaké intelektuální vize. V dopise ze 7. července 1913 adresovaném o. Benedettovi, sám Otec Pio popisuje, jak takovéto intelektuální vize

nastávaly. Poslechněme si ho: „Zdá se mi, že se na mne Ježíš stále dívá. Stane-li se mi někdy, že ztratím Boží přítomnost, ihned pocítím, že mě náš Pán volá k povinnosti. Neumím popsat hlas, jakým mě volá, vím však, že je velmi pronikavý a duše, která ho slyší, takřka nemůže odmítnout. Neptejte se mne, můj otče, odkud mám jistotu, že ten, který se mi v oněch vizích zjevuje, zatímco nic nevidím ani očima těla, ani očima ducha, je náš Pán, protože to nevím a ani nemohu říci víc, než jsem již řekl. Dokážu jen povědět, že ten, který stojí po mé pravici, je naším Pánem a nikým jiným; dokonce dříve než mi to On řekl, byla v mé mysli již jistota, že je to On. Mnoho dobra ve mně tato milost vytvořila. Duše je v neustálém zajetí velkého míru, cítím se skutečně pohlcen nezměrně velkou touhou líbit se Bohu; od té doby, co mne Pán obdařil touto milostí, mi ona pomáhá dívat se na vše, co mne nevede k přiblížení se k Bohu s velkým pohrdáním. Pociťuji nevýslovné rozpaky, že není možné vysvětlit, proč dostávám tolik dobra.“

Je na místě podotknout, že tento popis výborně odpovídá popisu intelektuální vize našeho Pána, jakou měla svatá Terezie z Avily.

III. Pronikání srdcí

Dar pronikání srdcí spočívá v nadpřirozené znalosti tajemství srdcí, kterou svým služebníkům dává Bůh.

Jak je známo bylo tímto darem obdařeno mnoho svatých: svatý Tomáš Akvinský, svatý Filip Neri, svatý Josef z Kupertina, ctihodný Olier, svatý František z Pauly, svatý Ondřej Avellino, svatý Jan z Boha, svatá Růžena z Limy, svatý farář arský (sv. Jan Maria Vianney), náš otec Pio.

Zde jsou některá fakta, o nichž čteme v životopise otce Pia. Měl dar jistého a neomylného poznávání svědomí, někdy v prostých skutečnostech, jindy v nejhlubších tajemstvích:

a) Ví, že se o. Agostino zapomněl během mše svaté pomodlit Memento, o které ho dříve prosil; o. Agostino si na to vzpomněl na schodech. Otec Pio mu o tom pověděl.

b) Ví, že Maria Pompili se dopustila zanedbání. Dozvěděl se to prostřednictvím anděla strážného.

c) Ví, že se jistý kajícník nezpovídal od 25 let .

d) Ví, že dvěma děvčatům jejich otec lékař zakázal, aby ho políbily na ruku, kvůli tuberkulóze, kterou trpěl. Ve chvíli, kdy mu chtěly políbit ruku, stahuje ji zpět se slovy: „Ne, poslechněte svého otc.“

e) Ví, že jistý chlapec spáchal hřích a nemá odvahu se z něho vyznat.

f) Ví, proč doktor Romanelli neobdržel milost, po které velmi toužil, a pod jeho nátlakem mu vyjevil příčinu: velké zanedbání, na které lékař zapomněl.

g) Jistý kupec z Pisy ho prosil o uzdravení dcerky. Otec Pio mu říká: „Ty jsi víc nemocný než ona.“ „Ne, já se cítím dobře“ - odpovídá kupec. „Jak se můžeš cítit dobře s tolika hříchy. Vidím jich přinejmenším třicet dva!“

h) Velké hříšníci, která mu padla k nohám, vyjmenovává všechny její hříchy, s výjimkou jednoho. Po chvíli boje se žena z onoho hříchu vyznala. „Zde jsem na tebe čekal, dcerko moje - vykřikl celý potěšen - nyní ti mohu dát rozhřešení.“

i) Jistý kajícník, klečící ve zpovědnici nebyl schopen vidět své hříchy. Viděl je v celku, jako lepící se bláto, ne jako v čase noci, jednotlivě. „Otec čeká a později mi velmi laskavě říká: »Odvahu, můj synu! Cožpak jsi mi během mše svaté neřekl všechno? No tak!« A Otec vyjmenoval všechny mé hříchy. Rozumíte? Všechny! Ty, které nikdo neznal. Ty, na které jsem zapomněl. Nemusel jsem udělat nic jiného, než odpovědět: »Ano«. A potom mi dal rozhřešení.“

V. Žár lásky

Dříve jsme zmínili, že podle teologů druhá kategorie zahrnuje fenomény z řádu citu, které mohou mít tři stupně: prosté vnitřní teplo, intenzivní žár, tělesné popálení. Všechny tři stupně

spadají pod společnou definici **incendium amoris**, jímž byl otec Pio zvláště privilegován. Popsání stupňů tohoto požáru lásky je nemožné a jejich posouzení ponecháváme na posluchačích.

Otec Pio říká: „Cítím, že srdce i útroby mám zcela zachváceny převelikým ohněm, který se stále zvětšuje. Plameny způsobují, že má duše vydává žalostné vzdechy. A přece, kdo by v to uvěřil? Duše, spolu s ukrutným utrpením, které jí připravují již zmiňované plameny, cítí nezměrnou a ji přepřehující rozkoš, která vše rozpaluje velkou Boží láskou. Cítím se zničen, můj otče, nenacházím místa, kde bych se mohl před tím darem Božského Mistra schovat. Jsem nemocný, a to nemocný srdcem. Déle prostě nevydržím, zdá se, že se nit každou chvíli přetrhne, avšak ona chvíle nepřichází. Jak smutný je, můj otče, stav té duše, která je z Boží vůle nemocná Jeho láskou. Pro lásku Boží, prostě Pána, aby učinil konec mým dnům, neboť nemám již sil, abych pokračoval v tomto stavu. Na nemoc mé duše nevidím jiný lék, než být navždy stráven těmi plameny, jenž pálí, ale nikdy nespalují. Nemyslete si, že se tohoto utrpení účastní pouze duše, do značné míry, dokonce ne-li bezprostředně na něm má účast i tělo.“

29. ledna 1919 píše: „Cítím se ponořen do bezedné tůně lásky milovaného. Prožívám nekončící nestravitelnost. Přesto je hořkost té lásky sladká a její jho příjemné... Malé srdce cítí, že je nemožné obsáhnout nezměrnou lásku... Když se vlévá do malé nádoby mého jsoucná, prožívám muka, jež se nedají vydržet: vnitřní stěny srdce jsou blízké prasknutí... Cítím, že umírám.“

20. listopadu 1921, když prováděl syntézu dvojitého směru lásky, popisuje se jako neschopný „vyjevit celý, stále rozpálený vulkán“, který Ježíš vložil do jeho „tak malého srdce“:

„Vše spočívá v tomto: jsem pohlcen láskou k Bohu a bližnímu. Bůh je stále přítomen v mé mysli a otištěn v srdci. Nikdy Ho neztrácím z očí: obdivuji Jeho krásu, Jeho úsměv, Jeho rozbouření, Jeho milosrdenství, Jeho pomstu či spíše přísnost Jeho spravedlnost... „

29. ledna 1919 obrácen k Bohu volá: „Učinil jsi mě netrpělivým, podmanil sis mě, vypálil jsi celé mé útroby, do mého nitra jsi zavedl řeku ohně.“

Není nejmenších pochybností, že se jedná o **incendium amoris**, ale jakého stupně? Není snadné to definovat. S jistotou se ho účastní i tělo, jak sám říká: „Nemyslete si, že se tohoto utrpení účastní pouze duše, do značné míry, dokonce ne-li bezprostředně, na něm má účast i tělo.“

Je známo, že otec Pio někdy trpěl mimořádně vysokou horečkou, která dosahovala neuvěřitelných 48°C nebo dokonce 52°C, až obyčejné teploměry praskaly. Jsme přesvědčeni, že tyto horečky byly spojeny s jeho prožíváním **incendia amoris**.

Téhož názoru je i doktor Giuseppe Gusso, sanitní vedoucí Domu úlevy v utrpení, který píše: „Výskyt zvýšených teplot nad hranice úměrné životu, byl - z důvodu osobní jednoty- mimořádným projevem účasti vegetativního života v neobyčejném duchovním ohni, který plál v nadpřirozeném organismu otce Pia.“

Krátké pozorování na téma žáru lásky bych chtěl uzavřít svědectvím, které bylo podáno během procesu před církevním tribunálem pro beatifikaci ctihodného Otce Pia: „Během posledních třech měsíců se otec Pio soustředil na modlitbu více než obvykle. Vídával jsem jak o. Tarcisio líbal hábit na boku otce Pia. Chtěl jsem ho následovat a pár dní před smrtí jsem se k němu přiblížil. Když jsem ho na boku políbil, ucítil jsem velký žár, který mne velmi rozrušil.“

VI. Transverbace

Útok serafína, jak je s trochou poezie nazývána transverbace, je jedním z nejvíce udivujících fenoménů na poli křesťanské mystiky. Je plodem lásky a k lásce směřuje. Protíná duši a někdy také i srdce a bok, aby spaloval šťastného hrdinu ještě větší láskou, což mu způsobuje nepopsatelnou slast i utrpení.

Historie podává množství případů transverbace, ale až do dnešního dne je klasickým případem stále svatá Terezie z Avily. Její mystické zkušenosti, společně s jejím vlastním popisem věrohodně sepsal její žák a mistr sv. Jan od Kříže.

Vedle svaté Terezie je třeba postavit Božího služebníka otce Pia z Pietrelciny, v němž chtěl Ježíš, přebíraje na sebe postavu serafína, znovu obnovit svůj útok.

Transverbace se u ctihodného otce Pia odehrála ve dnech 5. - 7. srpna 1918. Otec Pio tuto událost podrobně popsal v dopise o. Benedettovi, datovaném 21. téhož měsíce. Toto je text:

„V síle této poslušnosti vám hodlám vyjevit, co se ve mně odehrávalo od večera pátého a po celý den šestého tohoto měsíce srpna 1918. Nejsem hoden vám říci, co se odehrálo v tomto období nejvyššího utrpení. Večer pátého jsem zpovídal naše chlapce, když najednou bylo všechno zachváčeno velkým strachem při pohledu na nebeský zjev, který jsem spatřil okem poznání. V ruce držel cosi jako zbraň podobnou dlouhé železné dýce pěkně zaoblené do špičky a zdálo se, že z tohoto hrotu vycházel oheň. Vidět to všechno a sledovat onen zjev, jak se vší silou vrhá zmíněnou zbraň do duše, bylo samo o sobě dost hrozné. S námahou jsem zasténal a měl jsem dojem, že umírám. Řekl jsem chlapci, aby odešel, neboť jsem se cítil špatně a neměl jsem sil pokračovat. Toto utrpení pokračovalo bez přerušení až do sedmého do rána. Co všechno truchlivého jsem v té době vytrpěl, nejsem schopen říci. Viděl jsem i vnitřnosti, které byly vyrvány a roztahány za onou zbrojí, a všechno bylo vrženo na železo a oheň. Od toho dne jsem byl smrtelně zraněn. V hloubi své duše cítím ránu, která je stále otevřená a stále mě trápí.“

Abychom mohli skutečně přesně fenomén pochopit, musíme zhodnotit jeho jednotlivé části. Na prvním místě **povahu vize**: má charakter intelektuální. Otec Pio přece říká, že nebeská osoba se zjevila „oku poznání“ a vrazila zbraň „do duše.“ Rána, která vznikla úderem, zůstala otevřená „v hloubi duše“. Jedná se tedy o nejdokonalejší a nejvznešenější stupeň vidění.

Na druhém místě **původce** mystického působení, popsáný jako „nebeský zjev“, kterým byl Ježíš.

Nástroj, ve skutečnosti kousek ve tvaru dýky, zaostřený a rozžhavený.

Když Otec Pio popisuje **účinky**, hovoří o „ráně v hloubi duše“, která mu je příčinou velké bolesti. S obtížemi bolesti zasténal a musel přerušit zpověď. Bylo to skutečné utrpení, které ho smrtelně zranilo, a od toho dne byl v situaci neustálých muk.

Avšak kromě rány **duchovní** (v hloubi duše) se na boku objevila také rána **tělesná**.

Pokud jde o dobu trvání je text velmi jasný; fenomén měl trvání od večera 5. srpna až do 7. srpna roku 1918, „bez přestávky“. Zahrnuje tedy celou dobu liturgického svátku Proměnění Páně (6. srpna), počínaje prvními nešporami (večer 5. srpna).

Větší pozornost zasluhují okolnosti, které událost doprovázely. Dopis z 21. srpna 1918 je velmi zajímavým popisem temné noci, v níž se duch ctihodného Otce pohyboval poslepu. Temnoty byly tak husté, až měl pocit, že svého Boha ztratil a bál se, že směřuje k zavržení: „Můj Bože! Copak mě skutečně Pán neopustil, Bůh mocný v slovech i činech?... A já, nenajdu snad na dně moře věčnou smrt?“

K bezvládní ducha se připojila také nemohoucnost těla: „Mé síly nemohou vydržet tak pronikavou řez a dnes jsem už třetí den nucen, ve své nemohoucnosti, zůstat na lůžku.“

Ale jaký je cíl transverbace? Zdá se nám, že tento fenomén byl především **transverbací** duše a jejím prvním a hlavním cílem bylo **přípodobnění duše** ctihodného otce Kristu ukřižovanému. Mimo to měla také připravit jeho **tělo** na blížící se stigmatizaci, která měla přijít 20. září, a z toho důvodu zanechala rovněž znamení na těle v podobě **transverbace boku**. Jinými slovy je transverbace otce Pia z 5. - 7. srpna **apoštolská**.

Tato interpretace je potvrzena stručnými a výstižnými slovy, která napsal 27. srpna 1918 o. Benedetto otci Piovi: „Všechno, co se ve vás odehrává je důsledkem lásky, zkouškou, povoláním ke spoluvykoupení, a tedy zdrojem radosti... *Dominus tecum*. Ona trpělivá, ztrápená, žádostivá, slábnoucí, pošlapaná a v srdci i v útrobach otištěná láska je s vámi uprostřed temnoty noci více, než smutek Getsemanské zahrady a sjednocuje se s vaším utrpením a své utrpení s vámi.“

VII. Stigmatizace

1. Dvě období stigmatizace

V dlouhé historii stigmatizace otce Pia je třeba rozlišit dvě období: první, připravující ho na velký fenomén a trvající osm let (září 1910 - září 1918), druhé - nepřetržité stigmatizace, která trvala více jak padesát let (září 1918 - září 1968).

Během prvního období, které můžeme nazvat obdobím **neviditelných stigmat**, se známky Kristova umučení na těle ctihodného otce projevovaly s přestávkami. První projevy sahají do léta roku 1910 (srpen - září), jen pár měsíců po kněžském svěcení.

Vyděšen, jak sám přiznává, přítomností oněch znamení, prosil mladý kapucín Pána, aby viditelný fenomén odstranil. A Pán ho vyslyšel. Avšak jestliže viditelné rány zmizely, bolest byla stále přítomná, „zvláště za některých okolností a v určitých dnech“, především v úterý a od čtvrtého večera až do soboty.

Přítomnost bolesti, přes vymizení **proražení**, jak je otec Pio nazývá, zdůvodňuje charakteristiku **neviditelná**, jež byla použita pro stigmata prvního období.

Ve druhém období byla stigmata stále viditelná, a to od pátečního rána 20. září 1918 až do smrti (23. září 1968).

Stigmata způsobil **nebeský zjev**, který o. Agostino považuje za **Ukřižovaného**, a o kterém otec Pio pouze říká, že „měl krvácející ruce, nohy i bok“.

Byla to tatáž osoba, která se otci Piovi zjevila již dříve 5. srpna. Jak je známo, byla stigmata prozkoumána třemi lékaři, kteří potvrdili fakt jejich existence, stran původu ran byly jejich názory různé.

Poslechněme si však jak o stigmatizaci vypráví sám ctihodný otec. Toto píše v dopise z 22. října 1918: „Co vám mám povědět o tom, jak se událo mé ukřižování, na něž se mne ptáte? Bože můj, jaké zahanbení a pokoření zakouším, když musím vyjevit to, co jsi Ty činil v tomto ubohém stvoření! Bylo to ráno dvacátého minulého měsíce v chóru, po celebraci mše svaté, když jsem byl zaskočen spočinutím, jež se podobalo sladkému spánku. Všechny vnitřní i vnější smysly a dokonce i schopnosti duše se očitly v nepopsatelném klidu. Při tom všem bylo kolem mne i ve mě naprosté ticho; okamžitě následoval velký pokoj a souhlas k naprosté odevzdanosti až ke zbavení všeho a spočinutí v onom očistění. Všechno se to odehrálo velmi rychle. Zatím co se toto všechno odehrávalo, spatřil jsem před sebou tajemnou osobu, podobnou té, kterou jsem viděl večer 5. srpna. Jediný rozdíl spočíval v tom, že její ruce, nohy i bok tentokrát krvácely. Pohled na ni mě děsí; nedokážu vyjádřit, co jsem cítil v té chvíli. Cítil jsem, že umírám a zemřel bych, kdyby Pán neposílil mé srdce, které se dralo z hrudi. Když vize osoby pominula, zpozoroval jsem, že mé ruce, nohy i bok byly probodeny a prýštila z nich krev. Zkuste si představit utrpení, které jsem tehdy zakusil a jež neustále zakouším téměř každý den. Rána u srdce stále chrlí krev, zvláště od čtvrtého večera až do soboty. Můj otče, umírám bolestí toho utrpení a následujícího zmatku, jež zakouším v hloubi duše. Bojím se, že zemřu vykrvácením, nevyslyší-li Pán volání mého ubohého srdce a nezpustí mě toho, co se ve mně děje. Dopřeje mi Ježíš, který je tak dobrý, té milosti? Nebo zbaví mě alespoň zmatku, který zakouším pro ta vnější znamení? Vznáším k Němu svůj hlas a nezanechám proseb, aby ve svém milosrdenství ode mne vzdálil ne utrpení a bolest - cítím, že je to nemožné, a že se chci opájet bolestí - ale vnější znaky, které mi jsou zdrojem nepopsatelného zahanbení a pokoření. Osoba, o které jsem chtěl předtím mluvit, se neliší od té, o které jsem vám říkal již dříve, a kterou jsem viděl 5. srpna. S největším utrpením mé duše bez přestání pokračuje ve svém díle. Uvnitř slyším neustálý hluk, podobný vodopádu, který stále chrlí krev. Můj Bože! Tvůj trest je spravedlivý a Tvůj soud správný, ale buď ke mně nakonec milosrdný. Pane, společně s Tvým prorokem k Tobě budu promlouvat: „Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me!“ (Nekárej mě, Hospodine, ve svém rozlícení, netrestej mě ve svém rozhořčení, Žl 38, 2). Můj otče, nyní, když znáte celé mé nitro, v tak kruté a těžké hořkosti, neotálejte s odesláním slova útěchy. Já se za vás, ubohého o. Agostina, za vás za všechny stále modlím.

Vždy mi žehnejte.
Váš oddaný syn bratr Pio.“

2. Ztráta stigmat

Stigmata na těle otce Pia zůstávala půl století (1918 - 1968) otevřená, čerstvá a krvácející, ke konci života se však začala ztrácet.

Nejdříve se zahojily rány na nohou a boku, pravděpodobně dva roky před smrtí. V létě roku 1968 (červenec - srpen) nebyly vidět již rány na dlaních, alespoň na vnější straně.

Během celebrace poslední mše (22. září 1968) bylo ještě patrné stigma na dlani pravé ruky. Během necelých čtyřiaadvaceti hodin zcela zmizelo i toto. Poslední vystouplý strup odpadl z levé dlaně ve chvíli zesnutí.

3. Teologie stigmat

Na téma teologického významu ztráty stigmat Božího služebníka byly vytvořeny různé hypotézy, pro které odkazujeme na podrobné studie Úvahy o stigmatě Otce Pia z Pietrelciny v kontextu jeho svatého života, cele oddaného Boží chvále a dobru duší, bychom chtěli zakončit dvěma úryvky ze sv. Pavla.

Na prvním místě můžeme, a ne bezdůvodně, citovat slova sv. Pavla určená Kolosanům: „Proto se raduji, že nyní trpím za vás a to, co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest církve.“

Uzavřen ve své službě, v hlubokém soustředění a neustálém rozhovoru s Bohem, mohl ctihodný otec volat s velkým apoštolem: „Já však se nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět... Ať už mi nikdo nepůsobí těžkosti, vždyť já nosím na svém těle jizvy Ježíšovy.“

VIII. Bilokace

Bilokace je současná přítomnost téže osoby na dvou různých místech. Autoři rozlišují bilokaci **subjektivní** od bilokace **objektivní**. První může potvrdit pouze sama bilokovaná osoba, druhá nastává, je-li přítomnost téže osoby na dvou různých místech potvrzena dalšími svědky. U otce Pia známe příklady obou druhů bilokace.

1. Bilokace subjektivní

Domníváme se, že subjektivní bilokace u otce Pia jsou ty, které se týkají jeho duchovních dcer, Raffaely a Gioviny Cerase.

Otec Pio psal Raffaelině: „Otec milosrdenství a Bůh veškeré útechy ve své dobrotě v těchto dnech dovolil, abych vás v duchu navštívil.“

Raffaelina si však ničeho nevšimla a ptá se: „Kdy se odehrála, kterého dne a v kterých hodinách, ona návštěva v duchu, kterou jste mně ráčil pocítit? Mějte se mnou trpělivost a vysvětlete ... já ubohá jsem si ničeho nevšimla.“

Otec Pio odpovídá: „Pokud se nemýlím, ona návštěva se odehrála 4. října, a to v prvních hodinách toho dne. Byla velmi dlouhá. Zapřísahám vás, abyste o ní nikomu neříkala.“

Poněvadž zainteresovaná nemůže tuto bilokaci dosvědčit, je třeba ji považovat za subjektivní, která nemůže být bilokací autentickou. Domníváme se, že totéž lze tvrdit o návštěvě, kterou jak otec Pio říká, uskutečnil u Gioviny.

Toto se ale nedá říci o bilokacích objektivních.

2. Bilokace objektivní

Tyto bilokace jsou dosvědčovány třetími hodnověrnými osobami, které ho nejen vidí, ale slyší i jeho slova. Předkládáme zde některé případy:

a) „Já, Sicilan jsem byl kapitánem pěchoty a jednoho dne jsem si na bitevním poli, nedaleko ode mne, povšiml jistého drobného řeholníka, s výraznými a velmi pěknými očima, který nebyl oblečen do uniformy vojenského kaplana, ale do prostého hábitu bratra, který mne ve velkém spěchu a s velkou starostí přivolával k sobě se slovy: »Pane kapitáne, prosím pojdte z toho místa, pojdte sem ke mně, rychle!« Vydal jsem se k němu, a jen co jsem dorazil, na místě kde jsem byl předtím, vybuchl granát, po němž zůstal velký kráter (...). Chtěl jsem sem přijet (do San Giovanni Rotondo), abych se podíval, zda tím bratrem, který mně zachránil, byl otec Pio, jeho obraz se mi totiž vryl do paměti. Nyní jsem viděl, že na bitevním poli to byl právě on a umíte si představit můj údiv, mé pocity i moji „vděčnost, kterou chovám k tomuto svatému knězi.“

b) „Jedné listopadové noci roku 1917, po porážce u Caporetta, kdy byl generál Luigi Cadorna, vrchní velitel italského vojska během 1. světové války, znechucen změnou na postu vrchního velitele, kterou učinil generál Armando Diaz, i zneváženými vlastními vojenskými úspěchy nepatřičnými komentáři, uviděl před sebou v jednom městě benátského regionu jistého řádového bratra. Předcházela ho intenzivní vůně růží a fialek. Měl krvácející dlaně a sladký výraz ve tváři. Přesvědčil ho, aby odložil pistoli a nespáchal šílené gesto zoufalého člověka. Generál, který nikdy předtím otce Pia neviděl, předkládá podrobnosti oné události uslyšel, že řeholník, který byl v jeho pokoji, nemohl být nikdo jiný, než stigmatik ze San Giovanni Rotondo. Zrodila se v něm touha opět se s ním setkat. V roce 1920 se vydal do apulijského městečka. Nikdo o návštěvě nevěděl, a proto ho velmi udivilo, když mu dva kapucíni, poté co dorazil autobusem do městečka, oznamovali, že ho otec Pio očekává. Generál otce okamžitě poznal: »To je ten řeholník, který ke mně přišel.« Otec se dal ještě více poznat, když mu připomněl: »Generále, těžce jsme prožili onu noc!«

c) Bilokaci Otce Pia potvrzuje také mnoho pilotů anglicko-amerického letectva, kteří byli různých národností (Angličané, Američané, Poláci, Palestinci) a různých náboženských vyznání (katolíci, pravoslavní, muslimové, protestanti, židé). Během poslední války, pokaždé, když létali se svými bombardéry nad Garganem, viděli ve vzduchu řeholníka, jenž rozpráhoval poraněné ruce a bránil jim ve shazování bomb. Foggia a téměř všechna větší centra Apulie trpěla následkem stálého bombardování. Na městečko otce Pia nedopadla bomba žádná. Po skončení války přijeli tehdejší letci do San Giovanni Rotondo a „s naprostou jistotou“ v otci Piovi poznali onoho řeholníka, kterého potkávali a viděli během letů.

d) V Urugvayi. Fernando Damiani, generální vikář diecéze v Salto, během jedné z mnoha návštěv u otce Pia dostal ujištění, že ho bude doprovázet v hodině smrti. Otec Pio slib dodržel.

Jedné noci roku 1940, když Damiani umíral, uslyšel arcibiskup Montevidea - Antonio M. Barbieri (pozdější kardinál) klepání na dveře svého pokoje a uviděl kapucína, který mu řekl, aby rychle běžel k lůžku otce Damianiho, neboť ten právě umírá. Arcibiskup Barbieri přišel včas, aby dal umírajícímu ještě při vědomí pomazání umírajících i pomazání nemocných. Byl nalezen lístek, na nějž otec Damiani vlastnoručně napsal: „Otec Pio přišel.“ Arcibiskup Barbieri při návštěvě San Giovanni Rotondo 12. března roku 1949 v Otci Piovi poznal kapucína, kterého viděl v Salto.

e) V Americe. „Tento Bratr vám může pomoci“ - toto řekla jistá žena stařence, která měla neléčitelnou rakovinu a do ruky jí vtiskla fotografii otce Pia. Nemocná řeholníka, jehož fotografii dostala, vůbec neznala. Avšak jedné noci ho uviděla před sebou a slyšela jak říká, aby přestoupila ke katolictví a byla si jista uzdravením. Nemocná si nechala pozvat katolického kněze a po dlouhé přípravě vstoupila do Katolické církve. Uzdravená žila normálním životem. Ohledně této události chtěl o. Eusebio da Castelpetroso provést ujišťující průzkum. S posměšným výrazem ve tváři, který si mohl dovolit pro důvěrnost, se otce Pia vyptával: „Nedělají se výlety do Ameriky! Slyšel jsem, že jsi navštívil jakousi paní nemocnou rakovinou.“ Udivený otec Pio, tónem neprozrazujícím pochybnosti a přijímajícím skutečnost, poznamenal: „A ty jsi se o tom dověděl jak?“

f) V únoru 1905 pobýval otec Pio jako klerik a student filozofie na stálo v klášteře S. Elia a Pianisi (Campobasso). Jednoho dne uvedeného měsíce popsal na list papíru jednu ze svých bilokací, během které byl v knížecím paláci v jistém benátském městě (Udine), a zjevení Matky Boží, která s ním hovořila a svěřila mu delikátní úkol. Toto napsal: „Před pár dny se mi přihodila neobvyklá věc: kolem dvacáté třetí hodiny, osmnáctého tohoto měsíce (leden 1905) jsem byl s bratrem Anastasiem v chóru, když jsem se ocitl daleko, v domě velkých pánů, kde umíral otec, zatímco se rodila holčička. Tehdy se mi zjevila Nejsvětější Matka a pověděla mi: »Tobě svěřuji toto stvoření; je to drahokam v surovém stavu, pracuj na ní, vyhlazuj ji, učiň ji co možná nejjasnější, neboť se jí chci jednoho dne ozdobit« (...) Otec Pio Matce Boží odpověděl: »Jak to bude možné, když jsem ještě ubohým klerikem a nevím, zda vůbec budu mít to štěstí a radost stát se knězem? A budu-li knězem, jak se o to dítě budu moci starat, když je odtud tak daleko?« Matka Boží dodala: »Neměj pochybnosti, to ona přijde za tebou, ale nejdřív ji potkáš u svatého Petra... v Římě.« Otec Pio končí takto: »Po tom jsem se znovu ocitl v chóru.«

Když holčička vyrostla a stala se studentkou, vydala se jednoho dne spolu se svou kamarádkou vyřešit některé problémy, jenž jí trápily, zvláště týkající se tajemství Nejsvětější Trojice. Potkaly mladého kněze kapucína. Giovanna se k němu přiblížila a zeptala se, zda by ji nemohl vyslechnout, aby uklidnil její duši. Otec Pio odpověděl, že ano a vešel do zповědnice v bazilice sv. Petra v Římě.

Giovanna předložila své obtíže, na něž Otec Pio odpověděl s velkou laskavostí a jasností a rozptýlil tak její pochybnosti. Potom se otec Pio ztratil, neboť ho nikdo ze zповědnice neviděl vycházet a ve zповědnici nikdo nebyl.

Později se Giovanna vydává do San Giovanni Rotondo. Otec Pio jí dává na srozuměnou, že ji zná, protože se s ní setkal u svatého Petra a vyřešil její obtíže. Giovanna se svěřila jeho duchovnímu vedení.

XI. Vůně

Teoreticky je tento fenomén znám jako **osmogeneze** a spočívá v tom, že zemřelé tělo svatých nebo hroby, kde jsou uloženy jejich ostatky, vydávají určitou vůni, která je výjimečně příjemná. Zdá se, že u svatých stigmatiků vychází vůně z krve jejich ran, což je v rozporu s přírodními zákony, podle nichž krev okamžitě podléhá rozkladu.

U otce Pia byla vůně pociťována ode dne stigmatizace až do smrti. Mnozí tvrdí, že ji bylo možno cítit i po jeho smrti.

Společně se stigmaty je vůně nejznámějším darem otce Pia. Předkládáme některá věrohodná svědectví.

a) O. Agostino píše: „Čas od času cítím vůni... v některých dnech intenzivnější.“ „Mnohokrát jsem cítil vůni, o které se říká, že ji mnozí cítili. Já cítím pouze intenzivní vůně, asi proto, že stále krvácím z nosu a čichové buňky jsou tak oslabeny. Po odjezdu ze San Giovanni Rotondo jsem onu vůni cítil také.“

b) Doktor Luigi Romanelli ve zprávě ze 7. listopadu roku 1920, zaslané otci provinciálovi Pietru da Ischitella, mimo jiné potvrzuje, že kdykoliv slyší, jak někdo hovoří o vůni, uvědomuje si, že i on „tu vůni“ postřehl a dovolíte-li - říká provinciálovi - řekl bych, že se jí „kochal“. Cítí ji dokonce, je-li od otce Pia vzdálen, nebo když vystupuje po schodech.

c) Vůně je cítit dokonce na velkou dálku a vícero osobami. O. Raffaele da Sant' Elia a Pianisi dosvědčuje, že ji cítily dvě různé skupiny vracející se z Lurd „Necítí ji všichni. Není cítit stále, ale s přestávkami, jakoby v přílivech.“

d) O. Rosario, který byl tři roky představeným Otce Pia, potvrzuje: „Cítil jsem ji (vůni) každý den nepřetržitě asi tři měsíce.“

e) Alberto Del Fante uvádí množství situací, jejichž svědkem byl buď on sám nebo jiné věrohodné osoby. Ve svém domě cítí vůni kadidla a všichni z rodiny, kromě jedné dcerky, ji cítí také.

V případě Otce Pia má osmogeneze zcela mimořádný charakter:

- a) vůně není vždy stejná, někdy je to vůně fialek, jindy připomíná kadidlo nebo něco jiného;
- b) je cítit také na velké vzdálenosti, což se nedá vysvětlit větrem;
- c) cítí ji také větší množství osob, dokonce různé skupiny;
- d) byla cítit také po smrti otce Pia. To potvrzuje o. Alberto:

„Fenomén tajemné vůně nezmizel ani po smrti otce Pia. Často je cítit někým, kdo to neočekává, nejen v San Givovanni Rotondo, ale dokonce v obou Amerikách i nejbližších koutech světa. Vůně je dar, který často mají duše žijící v pověsti svatosti. Boží dary, jimiž Pán nezištně obdarovává, buď částečně nebo v plnosti, koho chce a podle svěřeného poslání, jsou rozmanité.“

Během diecézního procesu třicet devět osob dosvědčilo, že vůni otce Pia cítili, zatímco historická komise shromáždila dvaadvacet svědeckví případů vůně. Uvedme zde jedno, jež pochází ze Skotska: „Jsem muž, kolem čtyřicítky, ženatý, mám krásnou dcerku, tedy mám rodinu. Víru jsem nepraktikoval více méně deset let. Má žena byla vždy zbožná a své zásady předávala dětem.

Měli jsme již čtyři děti a má žena mě velmi zaskočila, když řekla, že na cestě je páté. Je rok 1973. Po dalším dítěti jsem netoužil a byl jsem velmi pobouřen. 4. srpna téhož roku přišlo dítě na svět. Při pohledu na něj jsem pokrčil rameny a řekl: »máme jeden krk na víc«. Záhy jsme si všimli, že něco nebylo v pořádku. Z provedených vyšetření se zjistilo, že dítě od šestého měsíce, ještě před narozením, nevykonávalo fyziologické potřeby normálním způsobem. Jeho ledviny byly naprosto neúčinné, ba co víc, jednu nemá vůbec. Lékaři říkají, že »je vidět jen jakási měkká masa«. Mé srdce se přiblížilo k tomu malému stvoření, které leželo zkroucené bolestí. Lékaři ho otevřeli a odstranili onu měkkou masu a po operaci nám řekli, že druhá ledvina byla velmi ohrožená, protože tkáň byla již téměř odumřelá. Nebyla naděje. Dítě leželo samo v malém nemocničním pokoji: kostra se zapadlými očima. To mě zlomilo; zkroušený jsem se šel vyzpovídat. Pamatoval jsem si, že kdysi jsem slyšel o Otcu Piovi, ale nic jsem o něm nevěděl. V katolickém knihkupectví jsem o něm uviděl knížku a koupil ji. Přečetl jsem ji od začátku do konce. 20. září jsme Stefana vzali z nemocnice. Nejedl, nepil, se svými zapadlými očima a nehybným zrakem stále slábl. Dva týdny byl doma a konec se zdál být již blízko. Nemohli jsme se dívat, jak náš malý umírá. Ve spěchu jsme s ním běželi do nemocnice, neboť jsme cítili blízký konec. Do nemocnice ho přijali, ale ještě téhož večera nám telefonicky oznámili, že se nedožije rána. Modlil jsem se, prosil jsem Matku Boží. I otce Pia. Úpěnlivě jsem prosil o pomoc. Přisahal jsem, že nikdy svou víru již neopustím, bude-li mi dána ona milost. Následujícího dne jsem z knížky vyndal fotografii otce Pia a dal mu ji pod polštář. Míjel den za dnem a já se také každý den modlil. Jedné noci jsem se náhle probudil. Venku byla tma. Naše ložnice byla naplněna vůní růží. Nejdříve jsem si myslel, že má žena přinesla do místnosti květiny, ale nebyly tam. Vůně byla velmi intenzivní... vzpomněl jsem si, že jsem o tomto fenoménu četl. Znamenal, že prosba byla otcem Piem přijata a Bůh že ji vyslyšel. Položil jsem hlavu zpátky na polštář s jistotou, že jsem dostal zprávu. Následujícího dne mi do kanceláře telefonovala manželka. Telefonovala z nemocnice, kde lékaři konstatovali zlepšení Stefanových krevních testů. Stefan se uzdravil a je radostí našeho života. Krásný malý chlapec, který se jednou chce stát knězem. Toto dosvědčuje James Barclay, 49 Burns Drive, Kirkintilloch, Dunbartonshire, Skotsko.“

Jaký význam má vůně otce Pia? Bylo řečeno i napsáno, že ctihodný otec Pio dával pocítit svou vůni jako znamení své přítomnosti a znamení své péče. Je znamením milosti, nositelem útěchy, důkazem jeho duchovní přítomnosti.

Američanka Mary Pyle, která žila blízko otce Pia více jak 40 let, v dopise z 27. srpna 1924 napsala tato slova: „Vše je neobyčejné v tom mystickém zákoutí, v té škole duší, velký lékař a otec, voňavý Boží květ, otec Pio, připravuje síť duší, aby objal celý svět a lovil duše pro svého Ježíše. Jeho pronikavý hlas je přivolává, jeho chvějící se a trpící rány je přitahují. Vlny jeho vůně a žár rozpáleného srdce je volají. Občas některá z nich cítí pouze vůni lékařovu, jindy zas vůni otcovskou

a později rozličných květů... Jaké štěstí, že jsme potkali tohoto svatého, možná největšího po svatém Františkovi.“

Závěr

Vědci zabývající se neobyčejnými jevy, které jsou připisovány otci Piovi, se domnívají, že jsou 1. autentické, 2. nelze je vysvětlit přirozenou cestou, a 3. v takové rozmanitosti se v životě světců vyskytují jen zřídka.

Jak ctihodný otec užíval charismata, jimiž ho tak hojně Duch svatý obdaroval? V úryvku Prvního listu korint'ánům, který byl citován na začátku, apoštol Pavel říká: „Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.“ Ctihodný otec Pio dary, jenž dostal od Ducha svatého, s pokorou použil k Boží slávě a pro dobro bratří, to znamená pro vybudování těla Kristova, kterým je církev.

O autorovi: Gerardo Di Flumeri OFMCap.

Kapucín, kněžské svěcení přijal v roce 1954. Studoval teologii na Gregoriánské univerzitě a biblické vědy na Biblickém institutu v Římě. Poprvé se s otcem Piem setkal v roce 1946 a od té doby ho navštěvoval pravidelně. V letech 1963 - 1964 žil stejně jako otec Pio v klášteře v San Giovanni Rotondo, kde působil jako vikář a ekonom. Mnohokrát celebrou mši svatou spolu s otcem Piem. Viděl jeho stigmata na rukou a líbal je. Je jeho duchovním synem. Od roku 1970 se zabývá beatifikací - nejdříve jako delegát generálního postulátora, později jako vicepostulátor. Od téhož roku je rovněž ředitelem časopisu *Voce di Padre Pio*, který vychází v šesti jazycích. Napsal o otci Piovi množství článků a knih. V polštině vyšel jím připravený výbor myšlenek, nazvaný *Dobrego dnia*.